

Transparència, transparència, transparència...

Lluís Cuspinera

Arquitecte

Benvolguts tècnics i polítics dels equips de govern municipal de la Garriga dels anys 2003 (CiU) i 2005 (PSC-PSOE, ERC), passen els dies i setmanes i no ens expliquen el perquè de les decisions urbanístiques, preses els anys 2003 i 2005, entorn del balneari Blancafort.

Aprofitant la transparència, ètica i estètica política que se'ls suposa que tenen per pertànyer al cos de funcionaris i a partits polítics democràtics, han d'explicar als garriguencs i garriguenques, el perquè l'any 2003 varen donar llicències d'obres majors al Balneari Blancafort, excedint l'edificabilitat i ocupació permeses pel Pla General d'Ordenació Urbanística de 2001, afirmació que quedà ressenyada en el dictamen amés pel tècnic nomenat per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Dictamen que donà lloc a la sentència que anul·là el Pla Especial redactat pels serveis tècnics municipals i aprovat definitivament per l'equip de govern, el mes de maig de l'any 2005 i posteriorment, el mes de juliol, per la Comissió Territorial d'Urbanisme de la Generalitat. Sentència que tardà quatre anys a redactar-se.

Per equilibrar l'excés d'ocupació i edificabilitat permesa pel Pla General, concedida pels tècnics i polítics, els garriguencs i garriguenques varen ser compensats urbanísticament o econòmicament pel promotor? La compensació que varen rebre va consistir en l'entrega pública de la ridícula clau del Balneari, que no compensava els excessos d'ocupació i edificabilitat.

L'equip de govern municipal tripartit –PSC-PSOE, EiLG (escissió d'ERC) i ICV-EUiA– han d'explicar el perquè, una vegada anul·lat el Pla Especial per la sentència, emesa el 2009, en la qual es llegeix en l'apartat, "TERCERO", debe notar la veleidat en que incurre el planificador que pasó por alto y miró a otro lado, como si nada existiese en vía jurisdiccional contencioso administrativa, sobre la radical controversia litigiosa que se centraba en el caso", en l'apartat "CUATRO" diu "Sólo 'mirando a otro

lado' podía el planificador urbanístico soslayar los hechos expresados y presentar el Plan Especial como si meramente se tratara de una 'nueva' ordenación urbanística consistente en modificaciones puntuales de la ordenación prevista en el planeamiento urbanístico general vigente para la manzana del balneario Blancafort", més endavant és llegeix "En efecto, no puede pasar desapercibido al planificador municipal, ni a nadie en sus trámites, tampoco a nadie que concurra a colaborar en la participación ciudadana, la real entidad i naturaleza de la preexistencia de las construcciones ya realizadas, de lo actuado por la Administración urbanística en relación con la manzana de autos –licencias de obras, estudio de Detalle, requerimiento de la Dirección General de Urbanismo de revisión de oficio de dos licencias-; así como de los pronunciamientos jurisdiccionales contencioso administrativos que hubiesen recaído; todo ello para adecuarlo y decidido ajuste de lo que finalmente se decida y ordene. Por ello deberá prosperar la pretensión anulatoria del Plan Especial deducida en la demanda.", per acabar dient, "... actos y Plan Especial que declaramos nulos de pleno derecho y sin efecto alguno. Sin efectuar especial pronunciamiento sobre la costas causadas".

Davant l'anul·lació del Pla Especial, l'equip de govern municipal tripartit no va endegar un nou planejament urbanístic que legalitzés el planejament que havia quedat anul·lat per la sentència, deixant la mansana del balneari Blancafort en situació urbanísticament il·legal.

En no donar explicacions –han passat cinc anys des de la publicació de la sentència–, no s'han aplicat les virtuts de la transparència, l'ètica i l'estètica política, s'ha mantingut l'actitud "...de mirar hacia el otro lado..." que els jutges manifestaven en la sentència que anul·lava el Pla Especial.

És contradictori que els partits del govern municipal tripartit, dits d'esquerres, preocupats per temes socials, de mobilitat, d'urbanització, d'ensenyament, esportius, etc., el 2009, una vegada

anul·lat el Pla Especial pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no afrontessin legalitzar les il·legalitats urbanístiques comeses pels governs municipals del 2003 al 2005. Per què aquest silenci?

Cal esperar que els tècnics i els polítics dels esmentats equips de govern carreguin les piles i no passin per alt la sol·licitud de transparència, ètica i estètica política que se'ls demana des de la societat civil garriguenca, i no mirin a un altre costat, per poder mantenir, reforçar i evitar desconfiar de l'anomenada classe política.

Vinyoli

Carles Duarte

Poeta

Després de l'empremta fecunda que va deixar el centenari de Salvador Espriu, que el va acostar a lectors nous, que va refermar el vincle que ja tenia amb lectors anteriors i que ha desencadenat un seguit esplèndid d'intervencions musicals, teatrals, plàstiques a l'entorn de l'obra espriuana, s'ha iniciat l'Any Vinyoli, que commemora un dels poetes més unànimement reconeguts de la literatura catalana. S'ha constituït fa poc una comissió institucional, amb la Institució de les Lletres Catalanes, els ajuntaments de Barcelona, Santa Coloma de Farners i Begur, el CoNCA, l'Institut Ramon Llull, la Càtedra Joan Vinyoli de la Universitat de Girona, encapçalada per Margarida Casacuberta, la família de Vinyoli... i s'ha nomenat comissari de la commemoració el poeta i crític literari Jordi Llavina. Aquest darrer

cap de setmana s'ha celebrat en record de Vinyoli el Festival Domini Màgic a Santa Coloma de Farners. Vinyoli va tenir una vida condicionada per la mort prematura del seu pare quan ell encara era un infant, que, per les dificultats econòmiques que van patir a casa seva, va comportar haver de desistir de seguir estudis universitaris. Tot i així, Vinyoli va participar de jove activament, al costat de Carles Riba, Salvador Espriu, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Martí de Riquer..., en la brillant vida literària dels anys previs a la Guerra Civil. L'esclat del conflicte i el seu tràgic desenllaç van deixar Joan Vinyoli en una mena d'exili interior per a un escriptor en català en un context on el català era sistemàticament perseguit i marginat. Professionalment dedicat al sector editorial, Vinyoli va anar teixint una obra poètica impressionant, de primera magnitud, que avança des del simbolisme cap a l'essencialitat, que es fonamenta en un vitalisme sensual i apassionat i en la tensió entre la vida i la mort. Mariona Sagarra n'interpreta magistralment el poema "Cap a les deus", del seu llibre *Les hores retrobades* (1951), on Vinyoli enuncia d'una manera colpidora la seva

aproximació al sentit de l'existència. Recordem-ne la primera estrofa: "Sigues del tot fidel/ a les petites coses;/ no t'és donat volar/sobre el callat abisme./ Pel fràgil pont suspès/del cant humil assaja/ l'incert, boirós camí/d'aquesta a l'altra vora." Traductor de Rilke, Goethe o Hölderlin, el seu univers poètic es nodreix del romanticisme alemany i avança cap al soliloqui existencial i una concentració expressiva. Vinyoli ens diu "Tot és ara i res" i ens recorda l'indispensable exercici de reconstrucció que ens cal per no defallir, per no renunciar, per no abandonar. Ho expressa d'una manera commoguda dins *Encara les paraules* (1973) al seu poema "Runa": "Mira: jo sóc una paret. Els pares van alçar-la/maó sobre maó fins a la mida/que veus, una paret de casa humil./ Fixa't com es clivella,/com va esfondrant-se a poc a poc amb sord,/feixuc estrèpit./Però ja a terra tot,/amb mans obreres de paraula,/nit rere nit,/ pacientment plego la runa/i novament edifico." Per viure necessitem la bellesa i la ferida de l'art i la veu commoguda del poeta que ens fa sentir íntimament compresos, profundament acompanyats, com ho fa Joan Vinyoli.